

Han havde undertiden troet, at Kampen allerede var udstridt, Sejren vunden, Syndens Aag afkastet! Gang efter Gang havde han tænkt at kunne skrive det til Hansine, at nu var den frydefulde Time kommen, da de kunde genforenes i lutret Kærlighed og forny deres Troskabspagt for Evigheden. Saaledes netop i denne Nat. Mens han laa søvnløs og lyttede til Regnens ustandselige Fald, havde han følt sig som løftet op over al Jordelivets Ve og Vaande til salig Forening med Gud. Hans Hjerter slog saa stille og fredeligt; ingen jordisk Attraa, ingen Bekymring formørkede hans Sind. Han fornam sin Sjæl som en vidtstrakt, spejlblank Indsø, badet i det himmelske Lys. I Skikkelse af hvide Duer fløj hans Tanker henover den, rørte den blanke Flade med deres Vinge og forsvandt.

Nu havde Mødet med Frøken Ragnhild atter vakt Kødets Dæmoner; . . . han havde følt sit Hjerter banke heftigt, da han saae hende dukke op ved den fremmede Mands Side. Ak, han skulde ikke klage, ikke fortvivle, fremfor alt ikke formastelig kræve Gud til Regnskab. Han forstod det saa godt, at han, hvis Fald havde været saa dybt, først sent og gennem haarde Prøvelser kunde vente Oprejsning. Dog havde han ofte maattet grunde over, hvorfor Gud netop lod det være for en letfærdig Kvindes Skyld, at han endnu holdtes fangen i Dødens Snarer, — han, som aldrig før havde haft en ukysk Tanke, aldrig havde syndet mod det sjette Bud.

Som han gik der i Tanker, blev han opmærksom paa en lille Lynghytte, der dukkede op foran ham umiddelbart ved Vejen. En pjaltet Kone stod udenfor og pindede Kvas, og ved den solbeskinne Gavl sad en graahaaret Krøbling paa en Halmvisk og lallede som et Barn.

Emanuel standsede uvilkaarlig. Det var nu saa længe, siden han havde staaet Ansigt til Ansigt med den usminkede menneskelige Elendighed, at han studsede